

[Hanne Reintoft.]

virkning er så asocial. Man kunne i den forbindelse overveje en generel nedsættelse, men også en ekstra nedsættelse på de områder, hvor momsens rammer befolkningen særlig hårdt, nemlig på det daglige forbrug, først og fremmest på fødevarerne, bør overvejes.

Det er nødvendigt at erkende, at i arbejderklassen og andre tilsvarende lønmodtagergrupper er der kun få, der ikke har fået en alvorlig skatteforhøjelse sammen med kildeskatten. For fremtiden trækkes der skat ved hver lønudbetaling. Af efterårets dyrtidsportion, der kun gav delvis dækning for prisstigningerne, der var sket måneder i forvejen, har kildeskatten allerede taget en andel, svarende til trækprocenten. Af den forventede dyrtidsportion til marts-april vil kildeskatten selvfølgelig igen straks tage en andel, skønt der igen kun er tale om en delvis og faktisk alt for ringe erstatning for prisstigningerne.

Samtidig er det gennemført at trække skat ved arbejdsløshed og sygdom, hvor man får fik henstand, en meget stor ulempe for lønarbejderne, hvad de politiske partier også er blevet gjort grundigt opmærksom på af talrige delegationer af tillidsmænd, der på mange tusinde arbejderes vegne igen og igen har forsøgt at forklare, hvor hårdt det rammer. Det blev ganske vist klart for deltagerne i disse delegationer, at repræsentanterne for partierne tog disse oplysninger, skal vi sige ganske overordentlig køligt. Men det, delegationerne prøvede på, var at advare og forklare om den utilfredshed, der var i gære, og de vanskeligheder, der presede hårdest på. De prøvede altså først ad normal parlamentarisk vej at gøre dette ting opmærksom på, at nu gik den ikke længere, så al forargelse kan man spare sig; det var meddelt i god tid i forvejen.

Det må derfor ligge fast, at når socialdemokratiet og SF nu kommer og foreslår forskellige forbedringer og lettelser, der burde have været gennemført eller i hvert fald foreslået af disse partier for længst, så må

der gås veje, der udelukkende letter levevilkårene for den jævne befolkning. Skal det være lettelser i beskattningen, må der gås veje, der udelukkende letter for de laveste og mellemste indtægter og samtidig øger beskattningen på de høje indtægter ganske væsentligt. Vi vil meget gerne medvirke til at forelægge konkrete forslag herom. Derudover må beskattningen gennemføres konsekvent og totalt dér, hvor skatten undrages samfundet, nemlig hos de erhvervsdrivende.

Socialdemokratiet snakker i dag igen om en forbedring af satserne for tab af indtægt ved arbejdsløshed og sygdom. Der tales igen om en egentlig erstatning ved indtægts-tab, og jeg går ud fra, eller rettere sagt det er blevet sagt, at der tænkes på det foreliggende forslag om at hæve 80 pct.s grænsen til 90 pct., som socialdemokratiet fremsatte for kort tid siden. Lad mig igen gøre opmærksom på, at en lønarbejder for at få glæde af de af socialdemokratiet foreslåede dagpengesatser skal op på ca. 560 kr. om ugen, og at forslaget for mange lavtlønnedes vedkommende kun kommer til at gå ud på, at de kommer til at yde et forhøjet kontingent, men ikke får forhøjet understøttelsen. Det vil være et lille fremskridt, men lidt af ideen går jo af det, også lidt af slagkraften, når man ved, at LO i Wechselmannudvalget er gået med på at bevare 80 pct.s grænsen, hvorfor regeringen også her i dag står og udtrykker sin sikre forvisning om, at den såmænd ikke får nogen vanskeligheder med LO i den forbindelse. Jeg må også sige til socialdemokratiets ordfører, at de store lavtlønsgrupper ude i arbejdsløshedsområderne, som hr. Anker Jørgensen omtalte, vil netop høre til dem, der ikke får glæde af de satser, man har foreslået.

Jeg kan godt forstå, at den socialdemokratiske ordfører i dag giver udtryk for bondeanger over det boligforlig, man lavede i 1966. Vi vil selvfølgelig meget gerne støtte, at man undgår lignende skandale én gang til, men jeg håber ikke, at de her i dag foreslåede meget forsigtige vendinger er